

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **DERTER s.r.o.**, IČ 25945611
sídlem č.p. 28, Citice
zastoupená advokátem Mgr. Josefem Bedečem
sídlem Chebská 80/52, Karlovy Vary

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. listopadu 2022, č. j.:
MZP/2022/530/1520, sp. zn.: ZN/MZP/530/476

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobkyně napadla shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo částečně změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Ústí nad Labem, pobočka Karlovy Vary (dále také jen „*inspekce*“), ze dne 5. 5. 2021, čj. ČIŽP/44/2021/3111. Ve správním řízení byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání několika přestupků – (1) podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) a e) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále také jen „*zákon o odpadech*“), a to tím, že od 13. 3. 2019 do 1. 10. 2020 nakládala s odpadem zařazeným pod katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk v množství řádově několik set tun na pozemku v katastrálním

území Citice, který nebyl k nakládání s odpady povolen provozním řádem; (2) přestupku podle ust. § 66 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech tím, že v den inspekčního šetření dne 13. 3. 2019 bylo zjištěno porušení drátěného pletiva v zadní části zařízení, a v den kontroly dne 25. 3. 2019 bylo dále zjištěno porušení oplocení na první části zařízení; (3) přestupku podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že od 1. 1. 2019 do 25. 3. 2019 nevedla průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi (v evidenci chyběly údaje o partnerech, od kterých byly odpady přijaty či kterým byly předány), (4) přestupku podle ust. § 66 odst. 2 písm. a) zákona o odpadech tím, že nepodala pravdivá a úplná hlášení o druzích, množství odpadů a způsobech nakládání s nimi za zařízení za rok 2017 a 2018 konkrétními jednáními popsány ve výroku rozhodnutí, a (5) přestupku podle ust. § 121 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech tím, že se účastnila jako příjemce odpadů opakovaně nedovolených přeshraničních přeprav odpadu katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk do zařízení od třetí společnosti. Za tyto přestupky byla žalobkyni uložena pokuta ve výši xxxx Kč podle ust. § 121 odst. 5 písm. d) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech, a náklady řízení paušální částkou. Podrobnější popis skutků je uveden ve výroku napadeného a prvostupňového správního rozhodnutí.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového správního rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnila tyto žalobní body. Namítá, že žalovaný se nedostatečně vypořádal s důvody, které proti rozhodnutí uplatňovala v podaném odvolání. Původním předmětem řízení o přestupku bylo 6 údajných porušení zákona o odpadech, v průběhu řízení bylo vydáno rozhodnutí inspekce, kterým bylo zastaveno řízení o přestupku v jednom případě. Dále žalobkyně cituje z rozhodnutí, popisuje průběh řízení (jednotlivé úkony). Uvádí, že v námitkách proti protokolu o kontrole poukázala na nesprávnou specifikaci posledního úkonu, že protokol nebyl vyhotoven v zákonné lhůtě, že bylo porušeno ust. § 12 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „kontrolní řád“), když žalobkyni nebyl doručen stejnopis protokolu. Námitky byly vyřízeny, čemuž se žalobkyně dále bránila stížností. Znovu opakuje průběh řízení a obsah svých úkonů spojených s námitkami a stížností v rámci kontroly. Vzhledem k tomu, že tento popis se netýká napadeného rozhodnutí a není v něm specifikováno, v čem má odraz v napadeném rozhodnutí a jemu předcházejícím řízení, v konstatační části odůvodnění tohoto rozsudku jej soud celý nepřepisuje. Poté popisuje obsah svého odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí.

[3] Konkrétněji v další části žaloby uvádí, že žalovaný potvrdil správnost námitky žalobkyně ohledně nedodržení zákonné lhůty k vyhotovení protokolu o kontrole, ale nevyvodil z toho žádné důsledky; dále vadně hodnotí poslední úkon kontroly předcházející vyhotovení protokolu o kontrole; namítá, že inspekce žalobkyni do dne podání žaloby řádně nedoručila stejnopis protokolu o kontrole; žalovaný nereagoval na námitku, že námitky proti kontrole vyřídila osoba, která kontrolu prováděla a vyhotovila protokol o kontrole, čímž považuje celý proces vedení inspekce za nezákonný; žalovaný nereagoval na námitku, že inspekce v řízení neprovedla jediný důkaz, který žalobkyně navrhovala, kdy při ústním jednání dne 1. 10. 2020 se výslovně domáhala toho, aby listinné důkazy byly při jednání provedeny. Dále uvádí, že žalovaný se řádně nevypořádal s námitkou, že mezi doklady a ostatními materiály, o které se opírá kontrolní zjištění, stejně jako u podkladů pro rozhodnutí, není uveden žádný podklad, který by se týkal

místopisného určení odpadu (např. protokol o geodetickém zaměření místa uložení odpadu), a není tak prokazatelně zjištěno, že v protokolu o kontrole uvedené množství odpadu na pozemku je ve vlastnictví třetí osoby, a dále s námitkou, že pod pořadovým číslem 32 byly do správního spisu založeny kopie leteckých snímků, což se stalo až po vydání usnesení inspekce ze dne 5. 2. 2021, v době vydání protokolu o kontrole nebo oznámení nebyly tyto snímky součástí správního spisu. Dále k leteckým snímkům namítá, že ty nemohou prokazovat jednání žalobkyně, když jsou ze dne 5. 6. 2019 a 24. 6. 2019, ač se jedná o přestupek, který měl být spáchán dne 13. 3. 2019, resp. 25. 3. 2019.

[4] Dále žalobkyně uvádí, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 121 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, neboť žalobkyně při přeshraniční přepravě odpadů žádnou nepovolenou přepravu neprovedla a žádnou povinnost stanovenou nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 (dále také jen „nařízení č. 1013/2006 nebo jen nařízením“) nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852 neporušila. Skutková podstata podle ust. § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech a podle ust. § 121 odst. 4 písm. g) nového zákona o odpadech (účinného ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí) je podle názoru žalobkyně definována odlišně, a znovu opakuje, že při přeshraniční přepravě odpadů žádnou nedovolenou přepravu neprovedla a neporušila žádnou z povinností podle shora uvedeného evropského práva. Nenese žádnou odpovědnost za to, jakými dokumenty byly přepravované odpady vybaveny. Žalobkyně využívá odpady pod kódem R12 a nikoliv způsobem pod kódem R10. Uvádí, že nepřpravovala žádné odpady, proto nemůže být odpovědná za chyby v přepravních dokumentech. Namítá, že z rozhodnutí není patrné, jakou konkrétní povinnost žalobkyně při přepravě porušila. Za porušení povinnosti nepovažuje to, že měla parafovat nesprávně vyplněné přepravní dokumenty.

[5] Žalobkyně dále namítá nedostatečné vypořádání odvolací námítky týkající se výše uložené pokuty, k čemuž namítá obecně příslušnou judikaturu, tato část žaloby je velmi obecná. Konkrétněji uvádí, že inspekce k některým aspektům přihlédla, nikoliv však ke všem – konkrétně k povaze a závažnosti přestupku, porušení povinnosti jako administrativní a povaze činnosti žalobkyně. Ohledně hodnocení výše pokuty žalovaným, který ji snížil, odkazuje na jiné případy zveřejněné na webových stránkách inspekce, kdy tvrdí, že jí uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká. Konkrétní srovnání těchto jiných případů provádí pouze nakládáním s odpady v rozporu s právními předpisy (konkrétní srovnání přestupků či popisu skutku v žalobě neprovádí).

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž odkazoval na odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí a proběhlé správní řízení. Nevyhotovení protokolu o kontrole v zákonné lhůtě nemohlo mít vliv na práva žalobkyně, námitky vyřídila jiná osoba, než proti níž námitky směřovaly, místní ohledání nemuselo být provedeno, neboť stav na pozemcích byl inspekci znám, letecké snímky dokumentují stav pozemků v rozhodném období.

[7] Před konáním ústního jednání dne 11. 9. 2023 zaslala žalobkyně soudu repliku k vyjádření žalované, v níž setrvala na svém procesním stanovisku. Pokud v této replice žalobkyně uplatnila nové skutečnosti a právní argumentaci, soud takový procesní úkon považuje za opožděný, neboť byl učiněn až po lhůtě po podání žaloby, a soud k

takovým novým argumentům nemůže při posouzení věci přihlížet. Tato replika byla vzhledem k času jejího podání doručena žalovanému při ústním jednání.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům a skutečnostem neuvedeným ve vyjádření žalovaného uvedeno, že za poslední úkon kontroly lze považovat vyhodnocení podkladů, které žalobkyně inspekci dodatečně zaslala, takže poslední úkon kontroly je možné považovat den 7. 1. 2020, kdy byly vyhodnoceny podklady a sepsán protokol o kontrole. Z předloženého spisu je patrné, že žalobkyně využila svého práva podat námitky proti protokole o kontrole, k žádnému zkrácení jejích práv tak ve smyslu doručování protokolu o kontrole nedošlo. Ačkoliv žalobkyně stejnopis o kontrole neobdržela zcela v souladu s kontrolním řádem, považuje žalovaný tvrzení žalobkyně za účelové, neboť měla možnost se s obsahem protokolu seznámit.

[10] Dále je v odůvodnění ve vztahu k žalobním bodům uvedeno, že žalobkyně podepsala doklad o přepravě, že odpad využije ve svém zařízení způsobem uvedením v příloze zákona o odpadech pod kódem R10, čímž se podílela na přeshraniční přepravě odpadů v rozporu s přílohou VIII nařízení č. 1013/2006, a tím se dopustila nedovolené přepravy. Skutečnost, že zaměstnanec žalobkyně stvrdil při příjmu odpad svým podpisem se jednání uskutečnilo, a to opakovaně, deklarováno pak bylo využitím R10, nikoliv R12. Žalobkyně tak informovala odesílatele o způsobu využití odpadů ve svém zařízení uvedeném v bloku 7 přílohy VII nařízení a odsouhlasit způsob využití. Dále je uvedeno, že žalovaný nemůže souhlasit s tím, že znění ust. § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech není totožné se zněním ust. § 121 odst. 4 písm. g) nového zákona o odpadech (pozn. jedná se o znění zákona o odpadech následující po době spáchání deliktu), neboť je žalovaný považuje za významově shodné, pouze jinak vyjádřené. Rozdíl je ve výši sazby pokuty, která je nižší a proto pro žalobkyni příznivější, proto byla pokuta snížena.

[11] K námitce ostatních případů uložené pokuty jiným subjektům je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že žalobkyně uvedla pouze jeden případ, který se týká přeshraniční dopravy, kdy za tento přestupek byla uložena pokuta 490 000 Kč. Podle názoru žalovaného výše pokuty nevybočuje z rozhodovací praxe. Dále jsou rozebrány další aspekty při uložení výše pokuty, které žalobkyně konkrétně v odvolání napadala.

[12] Ve správním spise je založeno Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 10. 2. 2020, čj. ČIŽP/44/2020/1037. Tento dokument vydala vedoucí oddělení odpadového hospodářství inspekce, ve správním spise je uložen originál s podpisem této osoby. Na této listině je v záhlaví „Vyřizuje / tel.“ uvedena osoba „xxxx“.

[13] Dále je ve spise založen protokol z ústního jednání ze dne 1. 10. 2020, čj. ČIŽP/44/2020/6925, v jeho průběhu zástupce žalobkyně namítala nevyřízení prověřování stížnosti a nedoručení protokolu o kontrole, dále uvedl, že v podání ze dne 1. 6. 2020 označil k důkazu listiny a navrhuje, aby ty byly při ústním jednání provedeny, a aby bylo provedeno místní ohledání s tím, že žalobkyně zjedнала nápravu.

[14] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[15] K první části žaloby týkající se procesních námitek soud nedospěl k závěru, že by tyto žalobní body nabyly takové intenzity, aby měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž k témuž závěru dospěl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud nemá za to, že by odůvodnění napadeného rozhodnutí trpělo vadou nepřezkoumatelnosti, neboť závěr žalovaného k odvolací argumentaci je z něho seznatelný, přičemž žalobkyně v žalobě s ním konkrétně polemizuje.

[16] Pokud o provedené kontrole nebyl vyhotoven protokol ve lhůtě podle ust. § 12 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „kontrolní řád“), nejedná se o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí jako takového, a to za předpokladu, že protokol nakonec vyhotoven byl a žalobkyně měla možnost se s ním seznámit a uplatnit svá tvrzená práva. To se v daném případě stalo. Proto tato zjištění vada řízení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť vada byla napravena, a žádné podstatné procesní právo žalobkyně (jímž je zejména možnost obrany proti obsahu protokolu) nebylo porušeno ve smyslu následně vydaného rozhodnutí a podkladů shromážděných pro jeho vydání. Proto tato vada na samotné rozhodnutí podstatný vliv mít nemůže, a pokud z toho žalovaný nevyvodil „nějaké“ následky, jak uvádí žalobkyně v žalobě, jedná se o postup, který je v souladu se zákonem.

[17] Dále žalobkyně namítá vadné hodnocení posledního úkonu kontroly, jímž je v protokolu uvedeno datum 7. 1. 2020 jako poslední kontrolní úkon, který je odůvodněn jako vyhodnocení předložených dokladů a vyjádření. Obsahem protokolu je dále popis zjištěných skutečností, kdy je zmíněn podnět ze dne 28. 1. 2019, šetření mimo areál ze dne 13. 3. 2019 a zjištění z tohoto dne týkající se vjezdu do areálu (resp. vjezd automobilu s plastovou drtí), z tohoto šetření bylo pořízena fotodokumentace, fyzická kontrola areálu proběhla dne 25. 3. 2019, kdy byly žalobkyni předloženy různé listinné podklady. Dále je obsahem protokolu popis podkladů, který zahrnuje jak shora uvedená zjištění, tak další podklady (např. hlášení o produkci a nakládání s odpady, provozní deník, evidence příjmu odpadu, dodací listy).

[18] Podle názoru soudu sepsal protokol o kontrole až po určitém časovém odstupu od šetření a shromáždění podkladů, a stanovení posledního úkonu kontroly na sepsání tohoto protokolu (tedy dne 7. 1. 2020), není v rozporu s kontrolním řádem, neboť ten žádnou sankci nedodržení lhůty pro sepsání protokolu o kontrole v rozporu s ust. § 12 odst. 2 nestanoví. Za logické pak soud považuje, že posledním úkonem kontroly je pak uveden den, kdy byl protokol vyhotoven. Byť kontrolní řád stanoví, že tento poslední úkon musí předcházet vyhotovení protokolu, v případě, že se tento den shoduje s datem vyhotovení protokolu o kontrole, lze mít za to, že tento poslední úkon předcházel vyhotovení protokolu. Vzhledem k tomu, že v tomto protokole jsou hodnoceny nejen skutečnosti, zjištěné při šetření na místě samém, ale větší množství podkladů ostatních, když tyto podklady jsou pro kontrolní zjištění podstatná (dodací listy, hlášení o produkci a

nakládání s odpady apod.), má soud za to, že uvedení jako posledního dne kontroly až hodnocení takto zjištěného stavu odpovídá charakteru kontroly a předmětu kontroly. Nicméně v této souvislosti soud musí poukázat na to, že dobu, která uplynula mezi fyzickým provedením kontroly na místě samém a sepisem protokolu, považuje objektivně za příliš dlouhou, a to i v případě hodnocení jiných skutečností. To však samo o sobě nepostačuje k závěru, že by se jednalo o vadu řízení, která by měla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

[19] Ohledně doručení stejnopisu protokolu o kontrole soud uvádí, že podle obsahu správního spisu byl doručen dne 10. 1. 2020 do datové schránky žalobkyně, není uvedeno, v jaké formě. Ve správním spisu jsou dále založeny námitky proti tomuto protokolu o kontrole žalobkyně ze dne 25. 1. 2020. Dále z obsahu správního spisu patrné, že z názoru Ministerstva vnitra, odboru veřejné správy, dozoru a kontroly ze dne 18. 8. 2020, plyne, že toto doručení nebylo řádné, neboť dokument (tedy protokol o kontrole) nebyl opatřen autentizačním prvkem.

[20] Za tohoto procesního stavu soud v argumentaci uvádí totéž, co u lhůty pro vyhotovení protokolu o kontrole – o vadu řízení se jedná, ta však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť žalobkyně se zjištěními učiněnými v tomto protokole byla zjevně seznámena, když proti jeho konkrétním částem podala své námitky. Proto nedošlo k porušení práva žalobkyně seznámit se s obsahem protokolu o kontrole, byť ten nebyl doručen v souladu s doručovacími předpisy pro jeho stejnopis v souladu s ust. § 12 odst. 3 kontrolního řádu. Lze tak znovu uvést, že inspekce by měla být při vedení řízení pečlivější a dodržovat procesní předpisy, jejich porušení však na rozhodnutí mít vliv nemůže. Žalobní bod tak není důvodný.

[21] K žalobnímu bodu, který se týká toho, že námitky proti kontrole vyřídila osoba, která tuto kontrolu prováděla, soud uvádí, že z obsahu správního spisu tomu tak nic nenasvědčuje. Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 10. 2. 2020, čj. ČIŽP/44/2020/1037, bylo jako celek podepsáno vedoucí oddělení odpadového hospodářství, tedy osobou odlišnou od osoby, která prováděla kontrolní zjištění a je mj. podepsána pod vyhotovením protokolem o kontrole. Ačkoliv je osoba xxxxx uvedena na tomto vyřízení námitek jako osoba, která jej vyřizuje, podepsáno bylo osobou jinou a tento podpis celého dokumentu je podle názoru soudu pro určení toho, kdo rozhodnutí učinil, rozhodující. Jedná se tak podle názoru soudu o dosti závažující nedbalost při vyřizování námitek, která nesvědčí o příliš pečlivém přístupu, nicméně podle názoru soudu to nezákonnost ve smyslu porušení ustanovení o řízení není.

[22] K žalobnímu bodu týkajícímu se neprovedení listin při ústním jednání dne 1. 10. 2020 soud uvádí, že z obsahu protokolu z tohoto ústního jednání se žalobkyně domáhala místního ohledání s tím, že byla zjednána náprava, případně že zašle fotografie z tohoto místa. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že místní ohledání v době, která následuje po době, kdy byl skutek spáchán, nemá vliv na posouzení deliktního jednání a žádné skutkové zjištění by tím nebylo možné získat, když tuto skutečnost inspekce zohlednila ve svém rozhodnutí. K žádnému porušení procesního práva žalobkyně tak tímto postupem inspekce nedošlo.

[23] Pokud žalobkyně v žalobě uvádí, že letecké snímky jsou ze dnů následujících po provedeném zjištění, a nemohou tak prokazovat stav v době tohoto zjištění, soud uvádí, že z obsahu správních rozhodnutí plyne, že primárním zjištěním pro vydání rozhodnutí byly skutečnosti zjištění při šetření a místním šetření, stejně jako vyhodnocení listin, předložených žalobkyní, a až poté tyto letecké snímky. Letecké snímky pak byly hodnoceny v rámci období trvání skutku pod bodem I. výroku prvostupňového správního rozhodnutí, kterým je období od 13. 3. 2019 do 1. 10. 2020. Proto jejich hodnocení a použití jako podkladu pro rozhodnutí soud považuje za možné a odpovídající časovému vymezení příslušného skutku.

[24] Žalobní bod, jímž žalobkyně namítá doložení podkladů do správního spisu pod pořadovým číslem 32, k němuž došlo až po konání ústního jednání, soud uvádí, že z obsahu správního spisu je patrné, že žalobkyně byla vyrozuměna ze dne 1. 3. 2021 vyrozuměna o shromážděných podkladech pro rozhodnutí, k nimž se i následně vyjádřila. Okolnost, že k zařazení tohoto podkladu do spisu došlo až po konání ústního jednání, tak soud nemá za nezákonný postup, neboť se jednalo o podklad pro rozhodnutí, o němž byla žalobkyně následně vyrozuměna, a k žádnému porušení jejího procesního práva tak nedošlo.

[25] V druhé části žaloby žalobkyně napadá právní posouzení zjištěného jednání.

[26] Podle ust. § 121 odst. 4 písm. g) zákona č. 541/2020 Sb., o odpadech (žalobkyní nazýván nový zákon o odpadech, což v dalším textu respektuje i soud): „(4) *Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že ... (g) při přeshraniční přepravě odpadů provede nedovolenou přepravu odpadů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 nebo jinak poruší některou z povinností stanovených nařízením Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006 nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852,...*“.

[27] Podle ust. § 66 odst. 4 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech (starý zákon o odpadech, podle něhož bylo zjištění naplnění skutkové podstaty v tomto řízení): „*Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že ... (g) poruší při přeshraniční přepravě odpadů povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů nebo neplní podmínky stanovené v rozhodnutí ministerstva vydaném podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství o přepravě odpadů nebo nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/852 nebo podle části deváté,...*“.

[28] Žalobkyně byla potrestána za skutek, který byl skutkově vymezen tak: „se účastnila jako příjemce odpadů opakovaně nedovolených přeshraničních přeprav odpadu katalogové číslo 19 12 04 Plasty a kaučuk do zařízení v množství řádově několik tisíc tun zařizovaných třetí osobou od 1. 1. 2018 do 25. 3. 2019, tyto přepravy se uskutečnily způsobem, který nebyl výslovně uveden v dokumentu podle přílohy VII nařízení evropského parlamentu a rady (ES) č. 1013/2006, konkrétně byl v oddíle 8 přílohy VII nařízení .. uváděn jako způsob využití odpadů kód R10 dle přílohy č. 3 zákona o odpadech ...“. Podle názoru soudu znění skutkové podstaty podle nového zákona o odpadech je obsahově shodné s původním zněním, a jednání žalobkyně tak bylo trestné jak za původního zákona o odpadech, tak i nového zákona o odpadech. Slovní vyjádření „provede nepovolenou přepravu“ a „poruší

povinnost o přepravě odpadů“ vyjadřuje totéž ve vztahu k vymezení skutku, který je uveden shora.

[29] Pokud žalobkyně namítá, že její pochybení bylo spatřováno ve vadách přepravních dokumentů, které ona nepřipravovala, a nesouhlasí se závěrem uvedeným na straně 7 a 8 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, soud uvádí následující. Odůvodnění rozhodnutí vyslovuje závěr, že za nepovolenou přepravu se považuje uskutečnění přepravy způsobem, který nebyl výslovně uveden v dokumentu podle přílohy VII nařízení, kdy v oddílu 8 je uveden kód R10 (aplikace do půdy, která je přínosem pro zemědělství nebo zlepšuje ekologii), který neodpovídá reálnému způsobu využití v zařízení (žalobkyně má povoleno využívat odpad tohoto katalogového čísla pod kódem 12 – úprava odpadů před využitím některých ze způsobů uvedených pod označením R1 až R11). Žalobkyně vyplněné dokumenty parafovala v oddíle 13 jako příjemce odpadů, a tím potvrzovala relevantnost těchto údajů, přičemž přeprava odpadu pouze k operaci předběžného využití není přepravou za účelem využití odpadu způsobem šetrným k životnímu prostředí.

[30] Proti tomuto konkrétnímu závěru žalobkyně v žalobě nijak nebrojí. Není mezi účastníky sporné, že by přímo přepravu odpadů prováděla žalobkyně, ale pokud příslušné doklady k odpadu parafovala, potvrdila jejich správnost, ačkoliv se jednalo o doklady, které se vážou k přepravě odpadů, a tím se na nedovolené přepravě podílela, čímž ji jako jeden ze subjektů i provedla, neboť tímto svým jednáním vyjádřila svůj souhlas s takovým využitím odpadů při přepravě, který odporuje souhlasu k provozu zařízení (který je pouze pro kód R12). Jednání je tak nutné posuzovat v celém celku v tom smyslu, že nejenom faktická přeprava odpadu, ale i jeho právní režim u všech subjektů, které se přepravy účastní, je provedením přepravy ve smyslu nového zákona o odpadech. Soud nemá za to, že by zákon sankcionoval pouze osoby, které fakticky realizují přepravu odpadů, jak žalobkyně bez bližší argumentace uvádí v žalobě, ale zákon o odpadech musí postihovat všechny subjekty, které se na přepravě podílejí, jinak by stanovení těchto právních povinností ztrácelo smyslu a bylo by je možné velmi jednoduše obejít rozdělením jednotlivých fází přepravy na různé subjekty. Podle názoru soudu svým jednáním žalobkyně provedla nepovolenou přepravu, neboť bez jejího jednání by k přepravě (a tím právnímu režimu odpadu při jeho přepravě) nedošlo. Je pak nepodstatné, že na přepravě se podílelo více subjektů, případně kdo přepravu fakticky učinil, neboť provedením přepravy je i jednání žalobkyně shora uvedené.

[31] Pokud žalobkyně namítá, že rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní povinnost, kterou parafováním dokumentů porušila, pak soud odkazuje na již zmiňovanou stranu 7 a 8 odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, kde postup žalobkyně byl shledán v rozporu s přílohou VII nařízení, a na předchozí část odůvodnění tohoto rozsudku, kde soud přímo vymezený skutek vypisuje a z nějž je porušení povinnosti patrné.

[32] V poslední části žaloby napadá žalobkyně přiměřenost uložené pokuty. Jak bylo konstatováno již v konstatační části odůvodnění tohoto rozsudku, tato část žaloby je velmi obecná a zmiňuje právní úpravu a judikaturu, která se k odůvodnění výše trestu váže. Konkrétněji pouze namítá, že nebylo přihlédnuto k povaze a závažnosti přestupku,

kterou sama hodnotí jako marginální. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je jednání žalobkyně hodnoceno s ohledem na dlouhodobé ignorování povinností (zejména dodržování provozního řádu, vedení průběžné evidence, ohlašování odpadů, v případě přeshraniční přepravy uvádět pravdivé údaje). Podle názoru soudu tyto okolnosti odpovídají hodnocení povahy a závažnosti přestupku podle ust. § 37 zákona o přestupcích dostatečně. Žalobkyně v žalobě konkrétnější vymezení tohoto bodu dále nerozvíjí, proto se k němu soud v téže míře obecnosti vyjadřuje v odůvodnění tohoto rozsudku.

[33] Dále žalobkyně poukazovala na jiné uložené pokuty inspekcí, přičemž konkrétněji tvrdila, že pokud jiné subjekty byly penalizovány pokutami do 500 000 Kč, jí uložená pokuta ve výši 300 000 Kč představuje vysoký správní trest, kdy podle jejího názoru je osobou oprávněnou k nakládání s odpady. Tato skutečnost nebyla však v tomto správním řízení obecně posuzována, proto není předmětem řízení. Dále uvádí, že odpady byly dopravovány do zařízení určeného k využívání nebo ke sběru nebo výkupu odpadů. Tato skutečnost neodpovídá zjištěnému deliktnímu jednání, neboť mj. žalobkyně byla potrestána za to, že na dokladech potvrdila využití odpadů k jinému účelu, než k němuž má zařízení povolené. Uvádí dále, že se jednalo o administrativní pochybení, což hodnoceno bylo, a že se nejednalo o přeshraniční přepravu, což soud již jako nevodný žalobní bod vypořádal shora. Podle názoru soudu tak k žádné nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného i prvostupňového správního rozhodnutí ohledně obdobných případů uložených pokut nedošlo.

[34] Soud pak nedospěl ani k závěru, že by bylo namíste uloženou pokutu snížit podle ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. Jak bylo uvedeno shora, výši pokuty má soud za dostatečně odůvodněnou, pokuta byla uložena v zákonné sazbě při dolní hranici, žalobkyně pak v tomto svém návrhu neuvedla jedinou konkrétní skutečnost, která by snížení pokuty ospravedlňovala. Soud tak nedospěl k závěru, že by pokuta byla uložena zcela zjevně v nepřiměřené výši.

[35] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[36] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 14. září 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu